על הנמר

נ. נוסוב

אספר לכם עכשיו על ואניה, על מיטיה, על הנמר ועוד על כל מיני דברים מעניינים.
ואניה זה פשוט ילד שאותו הכרתי במחנה הקיץ. למרות שלמען האמת, ואניה הוא בכלל לא היה כל כך פשוט. הוא היה אמיץ מאוד.
ומיטיה – זה רק חמור. גם הוא חי אתנו במחנה, כלומר הוא לא בדיוק חי במחנה, במחנה אנחנו חיינו, ומיטיה היה אצלנו במקום סוס. פטר איוונוביץ' הוביל אתו הספקה מהתחנה. הוא רתם אותו לעגלה ונסע לתחנה. הביא כדי חלב ועוד הספקה שונה, ואחר כך מיטיה הסתובב כל היום במחנה ובלילה יצא ליער ונשאר שם עד הבוקר. חיבבתי את החמור. לפעמים אספתי שאריות לחם שנשארו אחרי הארוחה ונתתי לו חתיכה אחרי חתיכה. ובסוף מיטיה התרגל לרוץ אחריי כמו כלב. הוא ידע שיש לי תמיד דבר מה מזין בכיס.
ככה.. על מה רציתי לדבר? כן. על הנמר. ככה זה קורה לי תמיד. מתחיל לספר על דבר אחד ועובר למשהו אחר לגמרי. אז כך:
ואניה היה אמיץ מאוד ותמיד סיפר לנו על האומץ שלו. אנחנו חשבנו שהוא סתם מתרברב, אבל פעם כדור של כדורגל נפל לבאר ולא ידענו איך להוציא אותו משם. לאף אחד לא היה אומץ לרדת לבאר. רק ואניה לא פחד. הורדנו

אותו בחבל לתוך הבאר והוצאנו יחד עם הכדור.
כשזה נודע לפיודור פטרוביץ' הוא אמר שאם ואניה עוד פעם ירד לבאר אז הוא מיד ישלח אותו חזרה הביתה, כי הוא לא רוצה להיות אחראי עליו לפני ההורים.
וחוץ מזה הוא ציווה לעשות מכסה על הבאר וסגר אותו במנעול. הכל בגלל האומץ של ואניה. וואניה אפילו התגאה בכך שבגללו עשו את המכסה על הבאר, ואמר שאם ירצה, אז ילך בלילה ליער.
אבל אף אחד לא האמין לו וכולם אמרו שאלה סתם סיפורים. ורק אני אמרתי שאלה בכלל לא סיפורים ושאני גם כן אלך בלילה עם ואניה ליער.
אינני יודע מה משך אותי בלשון לומר דבר כזה. אף פעם לא הייתי בלילה ביער ורק מהספרים ידעתי שבלילה היער מפחיד. פשוט, מזמן רציתי להיות אמיץ כזה כמו ואניה. ואני מיד הצטערתי

שהתנדבתי ללכת ליער, אבל, כפי שאומרים, מילה היא כמו ציפור: כשתעוף כבר לא תתפוס אותה.
והילדים מיד תפסו אותנו במילה והמציאו דבר כזה: ביער היה עץ עם

נקרה, שבה שמנו הודעות סתר כששיחקנו במשחקי מלחמה. ויורי סמסונוף הציע שאנו ניקח דף מלוח השנה ונשים בנקרה הזו. והם יבדקו למחרת. אם ימצאו את הדף בנקרה, סימן שבאמת היינו ביער.
ובדיוק אז חזרו מהתחנה טולי וז'ניה. פיטר איוונוביץ' שלח אותם לתחנה כדי להביא חלב על החמור. הילדים סיפרו להם על המשימה שלנו ואז טולי וז'ניה התלחשו על דבר מה ואחר כך אמרו:
"לא צריך ללכת ליער. היינו עכשיו בתחנה ונודע לנו שאתמול הובילו ברכבת נמרים לגן החיות, ונמר אחד יצא מהכלוב וברח. עכשיו מחפשים אותו בכל מקום, ויתכן כי הוא מסתתר ביער שלנו."
ואני שמחתי, כי עכשיו לא יכולנו ללכת ליער כי אולי שם מסתתר הנמר. אבל ואניה אמר שאלה שטויות, שהוא לא מאמין בשום נמר ושממילא ילך ליער. אז אמרתי:
"ואם באמת יש שם נמר?"
"מה אתך?" אמר ואניה "אתה מפחד מנמר? נעלה על עץ. נמרים לא מטפסים על עצים."
כל היום הילדים צחקו מאתנו והתלחשו ביניהם על דבר מה. הם כנראה ידעו כי אין שום נמר. בערב כולם שכבו לישון וואניה שם את המעיל שלו תחת השמיכה כדי שייראה שעל המיטה, תחת השמיכה, שוכב מישהו. גם אני שמתי מעיל תחת השמיכה. יצאנו מהמחנה והלכנו ליער. בהתחלה הלכנו דרך השדה. ואניה לא נבהל מדבר ואני לידו

לא פחדתי. הירח האיר חזק. אפשר היה לראות הכל ואני קיוויתי שאם נפגוש נמר, אז נראה אותו מרחוק ונספיק לטפס על עץ. אבל ביער נעשה יותר חשוך. על הדרך לפנינו נראו קטעים של אור הירח, ובצדדים, בין העצים היה חושך, שחור כמו זפת. ואניה הלך קדימה. הוא צעד בשקט, כמו חתול, ותחת הרגליים שלי חרקו ענפים יבשים.
"לך בשקט!" לחש ואניה "אתה הולך כמו פיל!"
ראיתי שהוא כבר לא כל כך בטוח, ואז גם אני התחלתי מפחד.
הגענו לעיקול הדרך. לפנינו קרחת יער ואחריה העץ עם הנקרה. נאנחתי בהקלה. עכשיו ניגש לעץ ונצא בדרך חזרה. אבל אז ואניה נעצר והתחיל לצפות. גם אני הסתכלתי וראיתי שליד העץ עומד משהו, כמו חיה או כמו משהו אחר. ואניה תפס אותי במרפק וקרא בצרידות:
"מי זה?"
"נמר!"
"אתה רואה?"
הרגשתי כאילו לבי נדם מפחד. רציתי לברוח, אבל ואניה החזיק חזק את המרפק שלי.
"שקט! אם נרוץ הוא ירדוף אחרינו."
התחלנו בזהירות לזוז לעץ הקרוב ביותר שאפשר היה לטפס עליו. הנמר עמד בשקט במקומו. הוא זקף אוזניים, כף קדמית אחת התרוממה והזנב עמד כמו וו, זקוף כלפי מעלה.
"ראה, כמו פסל!" לחש ואניה "הוא

בוודאי רוצה ללכוד טרף."
עברה חצי שעה.
עמדנו תחת העץ כדי לעלות עליו לכל מקרה, והסתכלנו. הנמר עמד כמו פסל, במצב הקודם, ואפילו לא הוריד את הכף שלו.
"ואולי זה לא נמר?" אמר ואניה.
"אז מה זה?"
"ענף עץ כלשהו."
חיכינו. הנמר לא זז. ואניה הרים מקל וזרק על הנמר. גם אז הנמר לא נע.
אזרנו אומץ והתחלנו לזרוק עליו מקלות. הנמר לא ברח. ואז התגנבנו יותר קרוב וראינו שזה לא נמר אלא גדם שבולט מהאדמה. מה שנראה לנו כמו אוזניים היו כמה ענפים קטנים והזנב לא היה זנב אלא פשוט שורש. לא סתם אומרים "לפחד עיניים גדולות". ניגשנו לעץ, שמנו את הפתק מלוח השנה והתחלנו לחזור.
ואניה נעשה שמח והתחיל ללעוג לי:
"אז מה, נבהלת מהנמר?"
"ואתה" אמרתי "לא נבהלת?"
הענים כיסו את הירח. ביער נעשה חשוך מאוד אבל אנחנו הלכנו בדרך ולא פחדנו לתעות. ופתאום נשמעה לפנינו חריקה, כאילו מישהו דרך על ענף יבש. עצרנו והתחלנו להקשיב. לפנינו שוב נשמעה החריקה.
"נעלה על עץ!" לחש ואניה.
אני קפצתי מיד לעץ וטיפסתי על הגזע למעלה. ואניה עלה אחריי ותפס בידיו בעקבים שלי ולי היה נדמה שזה נמר תופס את הרגליים שלי. תוך שניות מצאנו את עצמנו בצמרת העץ והתחלנו

שוב לנשום. בהתחלה היה שקט ואחר כך שוב חרקו ענפים יבשים.
"אתה שומע?" שאל ואניה בקול צרוד.
"ואולי זה פשוט ארנבת?" אמרתי.
"לא, חיה גדולה, כבדה, שוברת ענפים עבים. כנראה נמר או איזושהי חיה טורפת אחרת."
השתדלתי להסתכל ולבדוק את החשיכה, אך לא יכולתי להבחין בדבר. החריקות נפסקו לזמן מה. אחר כך נשמעו צעדים זהירים, מתגנבים. החיה נעמדה תחת העץ שלנו והתחילה ללעוס משהו.
"תפס משהו ולועס" לחש ואניה. החיה לעסה הרבה זמן "תפס משהו גדול, לא יכול לאכול את כולו."
אחר כך החיה נחרה ורצה הלאה. קול

צעדיה נעשה רחוק ונאלם בעומק היער. עוד הרבה זמן ישבנו על העץ. ידיים שלי התחילו להירדם ופחדתי שאפול מהעץ אם אשאר שם עוד הרבה זמן.
"אז מה, נשב כאן עד הבוקר?" אמר ואניה "בוא ונלך הביתה."
בשקט ירדנו מהעץ. אבל אז שוב נשמעו הצעדים. איך התחלנו לרוץ!! ומאחור שמענו איך משהו רץ אחרינו. יצאנו מהיער ורצנו בשדה כך שרק הרוח שרקה באוזניים. ואחרינו, בלי לעצור לרגע, רדפה חיה שדפקה ברגליים עד שהאדמה רעדה.
תוך דקה מצאנו את עצמנו במחנה, קפצנו דרך הדלת וסגרנו אותה בוו. עצרנו כדי להתחיל שוב לנשום. אחרי הדלת נשמעה נשימה כבדה של החיה. אבל עכשיו כבר לא פחדנו. ואניה התכופף והתחיל להציץ דרך חור המנעול. הוא הסתכל הרבה זמן.
"נו, מה אתה רואה שם?" שאלתי בסוף.
"אתה יודע, כנראה ברחנו מהחמור!" אמר ואניה.
"איך מהחמור?" שאלתי.
"תראה."
קירבתי עין לחור המנעול וראיתי לפניי את הפרצוף המוכר של החמור. הירח האיר אותו ויכולתי לראות אותו היטב. החמור עמד על המרפסת לפני הדלת, הניע את האוזניים שלו וניפח את הנחיריים. כנראה התעייף מאוד בזמן שרץ אחרינו.
"זו אשמתך!" אמר ואניה "לימדת אותו לרוץ אחריך ולכן הוא רץ אחרינו."

נאנחנו באכזבה והלכנו לישון. הילדים בחדר שלנו עוד לא ישנו. הם כבר התחילו לדאוג לנו. ואניה סיפר מה קרה לנו ביער. כולם צחקו כששמעו כי החמור הבהיל אותנו. ולמחרת הילדים מצאו את הפתק מלוח השנה בתוך הנקרה.
הסיפור עלינו התפרסם בכל המחנה והגיע גם לפיודור פטרוביץ'. הוא קרא לנו וחצי שעה נזף בנו שיצאנו מהמחנה בלילה. ואניה הצטדק:
"אנו חייבים לפתח בתוכנו את האומץ" אמר.
"אתם צריכים לפתח בתוככם את המשמעת! אמר פיודור פטרוביץ' "זה מה שנחוץ לכם. ואומץ יש לכם, כפי שאני רואה, די ומספיק."
פיודור פטרוביץ' אמר לנו לארוז את החפצים ואמר שאחרי הצהריים תבוא מכונית ותסיעה אותנו חזרה העירה.
אנחנו בדמעות בעיניים ביקשנו להשאיר אותנו במחנה והבטחנו לא לפתח יותר את האומץ שלנו אלא רק את המשמעת.
פיודור פטרוביץ' ריחם עלינו והסכים שנישאר במחנה.
מאז ואניה ואני פיתחנו בנו את המשמעת.
וזה הכל על הנמר, כלומר לא על הנמר אלא על החמור, כי הרי נמר כלל לא היה. זה רק ז'ניה וטולי המציאו, כדי להפחיד אותנו.